

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Aprilem, Majum, Junium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 3. De voluntate Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60514](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60514)

Aprilis

sed potius amore operemur, ut filij; cùm lex spiritûs sancti lex sit amoris.

Imitare morem sanctæ illius Virginis, quæ debitam Christo fidem negare jussa, ad promissasque sibi intentatas aliud non respondit; nisi: Christiana sum.

Si quis autem spiritum Christi non habet, hic non est ejus. *Rom 8. 9.*

Esse Christianum grande est, non videri. *Hier. Epist. 13.*

DIES III.

De voluntate Dei.

I.

Quemadmodum voluntas Dei infinite Sancta est; sic & omnis sanctitatis norma est, & mensura. Et tota nostra perfectio in eo versatur, ut illam sequamur, atque id agamus, quod Deus vult, & uti Deus vult, & quia Deus vult. Perfectio nostra in hoc consistit, ut voluntatem Dei impleamus; non verò in eo, ut precibus, jejunijs, & animabus ad Christi fidem convertendis nos impendamus; sed, ut id agamus, quod Deus à nobis requirit. Hæ actiones, quantumcunque bonæ sint, nisi

nisi ad hujus voluntatis normam exigantur, bonæ non sunt; hac intentione nisi animentur, imperfectæ sunt. Actiones, quibuscunque demum virtutibus instructæ sint, in vitia degenerant, nisi è divinæ præscripto voluntatis obeantur. Actiones penitus adiaphoræ, id est, quæ reapse nec bonæ, nec malæ sunt, in virtutum numerum veniunt, si juxta divinam voluntatem fiant. *Omnia tempus habent*, inquit sapiens. Non semper tempus est peccata sua deplorandi, corpus pænis ultrò susceptis divexandi, orandi, laborandi; at semper tempus est voluntatem Dei faciendi. Atque hanc semper facimus, si mandata Dei servemus, si consilia statui nostro propria sequamur, si motibus gratiæ respondeamus, si ea, quæ conditio nostra exigit, præstemus, si functiones muneri nostro proprias exequamur, si præsidum, & moderatorum nostrorum jussibus obtemperemus.

II. Ut perfecti simus, non satis est agere, quod Deus vult; sed agere oportet eo modo, quo ipse vult: agite bonum, inquit spiritus sanctus; sed agite eo modo, quo agendum est. Agere id, quod Deus vult, & non agere eo modo, quo Deus vult, est bonum malè agere, atque idem,

Aprilis.

ac nihil agere. Bonum agere eo modo, quo Deus vult, est id agere cum omnibus adjunctis, quæ actionem aliquam reddere perfectam debent. Primò, videlicet agere eo tempore, quo ipse vult. Idcirco orare, quando operandum; operari, quando orandum; loqui, cum tacendum; tacere, cum loquendum est, non est bonum agere eo modo, quo Deus vult. Secundò, agendum est bonum, ubi Deus vult. Si hæc materfamilias moratur in templo, cum domi esse deberet ad rem familiarem administrandam; si religiosus iste solitarius concionando, vel cum alijs conversando se occupet, cum in solitudine esse deberet: isti bonum non agunt eo modo, quo Deus vult. Tertiò, Bonum facere, sicuti Deus vult, est id facere ea methodo, qua Deus vult, Id est, cum circumspectione, & fervore. Is, qui imprudenter, & negligenter facit bonum, id non facit, ut Deus vult; itaque præmium neutiquam, sed Dei potiùs maledictionem meretur: quia bonum non agit, quemadmodum Deus vult. Hæc, cum ita se habeant, egistine aliquando boni aliquid?

*Maledictus
qui facit
opus Dei
fraudulen-
ter. Jerem
48. 10.*

III. Bonum denique agendum, quia Deus vult; cuius voluntas esse debet vel unica, vel certè præcipua actionum no-

stra-

strarum causa. Opera in se vilissima, hac causa movente, elevata, evadunt supernaturalia, & sanctissima in se fiunt meliora. Hæc via ad sanctitatem tuta est, & Brevis. Felix ille, qui eam tenet. Itaque si in agendis, quæ Deus vult, commodum tuum, vel oblectationem invenis, necessarium est, ut oculos mentis ab hoc tuo comodo avertas, eosque in solam Dei voluntatem, quæ in ijs invenitur, intendas. Deus vult, ut maritus, & uxor mutuò se ament, liberos suos tenero amore amplectantur, eorumque sustentationi provideant; ita tamen, ut id non proficiat ab affectu solum naturali, vel solo rationis instinctu, multò minùs spiritu proprii commodi, aut ambitionis ad hoc eos impellente; sed ex voluntate Divina, quæ ipsos in hoc statu posuit. Agere affectu naturali est agere more hominis: agere secundum rationem est Philosophi instar agere; sed agere intuitu voluntatis divinæ Christiani est. *esne animo sic comparatus?*

statue non aliam quidquam agendi causam admittere, præter solam Dei voluntatem; & assuesce sæpè propriae tuæ voluntati renuntiare.

Vocaberis voluntas mea in ea. Isa.

6. 62. v. 4.

Quar-

Aprilis.

Quando poterit anfractuosa voluntas ei uniri, quæ rectissima est? Bern. serm. 6.

DIES IV.

De Fine Hominis.

Tota nostra gloria in eo consistit, ut Deo serviamus.

I.

Nihil æquè gloriosum est, ac Deum glorificare. Tanto Domino servire, regnare est. Deus verè magnus est; nec magnum quid invenitur extra ipsum, & quod ad ipsum refertur. *Tu solus altissimus.* Quod nobis magnum videtur, magnum non est; nisi per comparationem; totam suam magnitudinem parvitati nostræ debet; magnum nobis creditur, quia nos pusilli sumus; & semper erimus, si quid magnum, excepto Deo, ejusdemque gloriâ esse crediderimus. Gloria Christi, quatenus Homo est, etsi res ad eò sublimis sit, gloriæ Dei tamen comparata nihil est. *Gloria mea nihil est.* Quid igitur esse potest gloria omnium heroum, quàm minùs nihilò? quid esse potest modicum commodum, quid phantasma alicujus gloriolæ inanis, quod divinæ gloriæ quotidie præhabemus?

II. Ve.